

El miratge de la conciliació

«Diuen que la conciliació va de mirar de compatibilitzar més o menys equilibradament l'estona de treball productiu i temps dedicat a la vida familiar»

Una mare donant l'esmorzar al seu fill | Paula Jaume

Deu fer cinc anys que segueixo a les Malasmadres

(<https://www.instagram.com/malasmadres/>), un club al que moltes ens hem adherit un cop hem sapigut que una criatura anava creixent a dins nostre. Pels qui no les coneguem, és una tribu impulsada per l'andalusa Laura Baena, que va néixer a les xarxes socials per "desmitificar la maternitat i trencar el mite de la mare perfecta". Amb aquest lema, és fàcil fer-se del club. A més, en aquesta tribu de males mares, l'humor és la clau: riure i treure ferro a les imperfeccions de la maternitat. Ens representa: és bàsic i necessari per sobreviure en la jungla de la criaça. És quelcom molt similar al que fa l'Alicia Layunta (<https://www.instagram.com/alicialayunta/>) al seu compte d'Instagram, que ens fa riure molt. Ens acull sota l'etiqueta de mares supervivents, promovent la teràpia col·lectiva d'anècdotes molt reals de la maternitat. No us la perdeu: riures i companyerisme assegurats, gràcies a drames compartits.

Però tornem a les males mares. Amb els anys el projecte també s'ha convertit en lluita,

amb un objectiu molt clar: batallar perquè hi hagi mesures públiques que facilitin la conciliació familiar. La pregunta clau és: com podem viure i compaginar la maternitat/paternitat amb la carrera professional? Les Malasmadres han impulsat enquestes i estudis que donen amb unes xifres estupendes (és irònic, per si en teníeu algun dubte). En temps de Covid-19, 8 de cada 10 mares han tingut dificultats per teletreballar i poder complir amb els horaris establerts. Falta de concentració, interrupcions, res que no sapigueu. I és que ens ha tocat viure un curs difícil, on la llar es converteix en oficina i sovint també en escola.

Diuen que la conciliació va de mirar de compatibilitzar més o menys equilibradament l'estona de treball productiu i temps dedicat a la vida familiar. I compatibilitzar-ho sobre el paper algunes vegades és possible, però sentir-se a gust amb el resultat, ja és una altra cosa. La conciliació real és un joc d'equilibris que a cada casa recau en factors diversos. A casa nostra, la conciliació l'agraïm a la flexibilitat laboral, a les àvies i als avis, i a arrencar-nos hores de son. Així que ja veieu que no és a l'abast de tothom: no tothom disposa de flexibilitat laboral, no tothom té família a prop que li pugui donar un cop de mà, i no tothom gestiona bé la manca de son (jo la primera, per cert). I tot i així, la conciliació real és més aviat, un miratge. I segurament calen més mesures públiques per posar-hi remei.

No cal dir que la Covid-19 ho ha accentuat. Quins són els dos verbs que creieu que podrien definir millor el vostre darrer any? El meu primer any de pandèmia es podria resumir amb només dues paraules: criar i treballar. A partir d'aquí, podríem carregar-los d'adjectius per acabar de donar-li forma. La conciliació en temps de Covid-19 també s'ha convertit en dedicar menys les meves amigues, i en tenir la sensació que els hobbies propis han desaparegut. Factors que, sovint, en la primera etapa de la maternitat (amb nadons a casa) s'accentuen, però que ara la pandèmia ha agreujat.

Així que la maternitat real confirma el que ja imaginàvem: que conciliar és un verb utòpic. I que viure la maternitat d'una manera conciliadora sovint passa per la flexibilitat laboral o la renúncia professional. No és un dret per a tothom. I tan de bo el govern s'hi posi les piles perquè conciliar feliçment, no sigui un miratge per a moltes famílies.